

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupený Mgr. Tomášem Vítem, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Jihočeský vodárenský svaz**, se sídlem S. K. Neumanna 292/19, České Budějovice, zastoupená Mgr. Ing. Martinem Zvěřinou, advokátem se sídlem Dukelská 456/21, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2021, sp. zn. OREG/154357/2020/stko, čj. KUJCK 17499/2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 6. 2021, čj. 61 A 17/2021-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města České Budějovice (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 5. 2020, sp. zn. SU/2758/2019 Kon, čj. SU/2758/2019-28, na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení omezil vlastnické právo žalobce k pozemkům parc. č. XA, XB a XC v katastrálním území Doudleby v rozsahu zřízení služebnosti inženýrské sítě

opravňující osobu zúčastněnou jako vyvlastnitel ke zřízení a provozování stavby „Obnova řadu surové vody Římov – Plav I. etapa Doudleby, Straňany“ a určil náhradu za vyvlastnění ve výši 10 000 Kč. Současně stanovil, že osoba zúčastněná na řízení je povinna zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění do dvou let od právní moci rozhodnutí. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Namítl především, že se žalovaný detailně nezabýval všemi okolnostmi projednávané věci. Konkrétně poukázal na splnění podmínek vyvlastnění podle § 1038 občanského zákoníku a zejména otázku, zda veřejný zájem nebylo možné uspokojit jinak než vyvlastněním, a to umístěním záměru na odlišných pozemcích (např. v korytu přilehlé řeky). Správní orgán I. stupně sice učinil závěr, že taková možnost není, ale neprovedl v tomto směru žádné dokazování. Žalobce poukazoval na odlišnost situace v případě pozemku parc. č. XC s ohledem na jeho charakter (na rozdíl od zbylých dvou pozemků, které jsou funkčně spojeny s objekty sloužícími k bydlení, se jedná o samostatnou louku). Veřejně prospěšná stavba mohla být jako celek umístěna tak, aby zasahovala jen pozemky, které jsou obdobné jako pozemek parc. č. XC. Další argumentaci žalobce (a její navazující vypořádání krajským soudem) není nutno reprodukovat, neboť je to pro účely kasačního řízení nadbytečné (s kasačními námitkami nijak nesouvisí).

[3] Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. Neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná. Dostatečnou odpověď na otázku, zda bylo možné veřejný zájem uspokojit jiným způsobem (vedením vodovodního řadu po jiné trase), poskytl již správní orgán I. stupně, který uvedl, že způsob využití pozemků stanovují příslušné nástroje územního plánování, zejména pravomocné územní rozhodnutí. Údajné nedostatečné vypořádání odvolacích námitek tvrdil žalobce jen v obecné rovině. Krajský soud proto rovněž obecně uvedl, že odůvodnění žalovaného sice bylo stručné, ale přezkoumatelné. Za nedůvodnou označil krajský soud námitku nesplnění podmínky vyvlastnění podle § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění). Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž otázky dopadu staveb do práv majitelů okolních nemovitostí nebo alternativních variant liniových staveb mají být řešeny v rámci územního řízení a v řízení o vyvlastnění nemohou být znovu posuzovány. Jakákoli polemika s vhodností zvolené trasy proto podle krajského soudu není pro výsledek vyvlastňovacího řízení rozhodná a správní orgán I. stupně proto správně poukázal na pravomocné územní rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Pokládá za nesprávné, jakým způsobem krajský soud posoudil splnění podmínek vyvlastnění podle § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Má za to, že v případě pozemků parc. č. XA a XB bylo možné vést vodovodní řad korytem řeky a nepřistupovat k vyvlastnění ve stanoveném rozsahu. V případě pozemku parc. č. XC takové řešení možné není, protože s řekou nesousedí. Touto otázkou se správní orgány nezabývaly. Judikatura, kterou krajský soud argumentoval, není na věc přílehlavá, protože se týká vztahu územního

pokračování

a vyvlastňovacího řízení obecně. Neřeší ale konkrétní právní otázku, kterou stěžovatel uvedl v žalobě, a krajský soud se jejímu vyřešení vyhnul. Stěžovatel nezpochybňuje, že ve vyvlastňovacím řízení nejsou řešeny otázky týkající se vlastností stavby nebo jejich dopadů na práva majitelů okolních nemovitostí. Za problematické ale považuje, že správní orgán rozhodující o umístění stavby není povolán rozhodovat o rozsahu vyvlastnění, resp. o tom, zda lze veřejný zájem uspokojit jinak (např. odlišným umístěním stavby). Rozhodnutí o těchto otázkách přísluší jen správnímu orgánu rozhodujícímu o vyvlastnění, protože jsou upraveny zákonem o vyvlastnění. Schválení závěrů krajského soudu by vedlo k tomu, že by daná otázka fakticky nebyla nikým posouzena, což je v právním státě nepřípustné.

[5] Za velmi obecné a vágní považuje stěžovatel odůvodnění napadeného rozsudku v části týkající se nedostatečného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud se spokojil

s odkazem na celé věcné odůvodnění žalovaného. Napadený rozsudek proto trpí stejnou vadou jako rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se rozsahem vyvlastnění zabýval na str. 8 rozhodnutí, avšak toliko uvedením rozsahu výměr jednotlivých dotčených částí pozemků. Následně jen obecně konstatoval, že takový rozsah je dán charakterem stavby. Právě rozsah omezení by měly správní orgány zkoumat z úřední povinnosti, nikoli k námitce účastníka řízení, protože se jedná o jeden ze zákonných limitů vyvlastnění. Správní orgány ale rezignovaly na jakékoliv podrobnější zkoumání této otázky.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Napadený rozsudek považuje za souladný se zákonem a s jeho závěry se ztotožňuje. Dále odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě.

[7] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření rovněž navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Napadený rozsudek i jemu předcházející správní rozhodnutí považuje za správná. Vyvlastňovací řízení podle ní slouží k posouzení, zda pro konkrétní stavbu jsou dány zákonné podmínky podle zákona o vyvlastnění. K žádosti o vyvlastnění přistoupila jako ke krajnímu, avšak nutnému způsobu získání potřebných práv pro uskutečnění účelu vyvlastnění – realizaci veřejně prospěšné stavby – poté, co neúspěšně proběhla jednání o uzavření přijatelné dohody. Správní orgán I. stupně se detailně zabýval naplněním všech zákonných podmínek pro vyvlastnění. Tvrzení, že v rozhodnutích nebyla řešena otázka, zda lze veřejný zájem uspokojit jinak, není pravdivé. Tato otázka navíc není případná. Stavební úřad vydal ve vztahu k této stavbě pravomocné územní rozhodnutí, ve kterém se zabýval všemi vlastnostmi stavby. Osoba zúčastněná na řízení v žádosti o omezení vlastnického práva stěžovatele popsala veřejný zájem, poskytla veškeré údaje k veřejné prospěšnosti stavby a prokázala oprávněnost své žádosti. Stěžovatel ve vyvlastňovacím řízení jen obecně tvrdil, že v rámci územního řízení navrhoval jiná řešení umístění stavby. Ve vyvlastňovacím řízení ale žádná jiná umístění neoznačil. Za takové situace je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela vyčerpávající a dostačující. Správní orgán I. stupně ani žalovaný navíc nejsou v rámci vyvlastňovacího řízení oprávněni hodnotit umístění stavby, resp. zda může být umístěna jinak. Pouze k tíži stěžovatele lze přičíst, že v územním řízení nevyužil všech svých procesních práv a nepodal odvolání. V územním řízení byl prokázán a doložen veřejný zájem na realizaci stavby a byla posuzována trasa stavby. Jedná se o stavbu strategického významu, která je v souladu s územními plány

dotčených obcí a záměr je vymezen také v zásadách územního rozvoje. Variantní posouzení bylo hodnoceno v rámci zpracované studie a schválená trasa byla vyhodnocena jako nejvhodnější. Stěžovatel navíc navrhoval pouze řešení spočívající ve vedení stavby korytem přilehlé řeky. Takové řešení ale není podle stanoviska Povodí Vltavy s. p. možné, protože odporuje normám ČSN.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkami směřujícími k nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného. Teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Obdobné požadavky lze klást také na rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, odst. 22).

[11] Stěžovatel krajskému soudu vytýká vágnost odůvodnění v části napadeného rozsudku věnující se žalobní námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předesílá, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Přestože k vadě nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí je krajský soud povinen přihlížet z moci úřední (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS), platí, že za situace, kdy krajský soud shledá vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti nedůvodnou, bude se míra podrobnosti jejího vypořádání zpravidla odvíjet od podoby, v jaké byla uplatněna. Stěžovatel v nyní posuzované věci v žalobě namítl, že se žalovaný odvolací námitkou zpochybňující nezákonnost rozhodnutí a pravidel správního řízení zabýval velmi stručně a v zásadě obecně. Jestliže takto obecně formulovanou námitku krajský soud vypořádal konstatováním, že odůvodnění na stranách 9 až 11 žalobou napadeného rozhodnutí považuje za stručné, ale přezkoumatelné, plně dostal výše uvedeným požadavkům.

pokračování

[12] Teprve v kasační stížnosti stěžovatel konkrétněji namítá, že za nedostatečné považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí „*například*“ v části týkající se rozsahu vyvlastnění. Obecně platí, že Nejvyšší správní soud se nemůže zabývat těmi důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Rovněž platí, že i bez námítky může Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zrušit rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost tehdy, pokud by tak mohl učinit krajský soud (viz rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, čj. 1 As 78/2012-35). Ten tak ale nečiní v případě jakéhokoli nedostatečného odůvodnění, nýbrž jen tehdy, pokud jde o vadu bránící přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Jestliže stěžovatel v žalobě nezpochybňoval otázku plošného rozsahu vyvlastnění, není Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného oprávněn se touto otázkou zabývat jako první v kasačním řízení. Pokud jde o samotnou správnost závěru o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou stěžovatel rovněž zpochybňuje a trvá na tom, že se žalovaný danou otázkou zabýval nedostatečně, nezbyvá, než dodat, že stěžovatel proti plošnému vymezení rozsahu vyvlastnění nebrojil ani v odvolání. V něm se zaměřil na stanovení trasy vodovodu, výši náhrady za vyvlastnění a podjatost úředních osob. V této souvislosti lze připomenout odpovědnost odvolatele (zde stěžovatele) za vymezení rozsahu odvolacího přezkumu, která plyne z § 89 odst. 2 správního řádu (viz též rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007-71, č. 1580/2008 Sb. NSS). Jestliže stěžovatel v odvolání nezpochybňoval stanovení plošného rozsahu vyvlastnění, nebyl důvod, aby se této otázce žalovaný v odůvodnění z moci úřední podrobněji věnoval, jak požaduje stěžovatel v kasační stížnosti.

[13] Další námitkou stěžovatel zpochybňuje závěry napadeného rozsudku týkající se toho, zda byly naplněny podmínky vyvlastnění podle zákona o vyvlastnění. Ten stanoví, že *vyvlastnění je přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem (§ 3 odst. 1) a vyvlastnění lze provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem (§ 4 odst. 1).*

[14] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel v žalobě na daná ustanovení nepoukazoval, nicméně namítal, že se správní orgány dostatečně nezabývaly naplněním podmínky stanovené v § 1038 občanského zákoníku, podle kterého lze věc vyvlastnit „*ve veřejném zájmu, který nelze uspokojit jinak*“. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tím, do jaké míry lze vznesenou žalobní námitku považovat za řádně vypořádanou, jestliže se ve vztahu k ní krajský soud zabýval splněním podmínek plynoucích z odlišného právního předpisu (zákona o vyvlastnění), resp. tím, do jaké míry jsou tato dvě pravidla vzájemně provázána.

[15] Jak upozorňuje odborná literatura, stěžovatelem namítané ustanovení občanského zákoníku vychází z historické tradice, kdy obdobná pravidla nebyla obsažena v ústavách. Po zařazení obecných podmínek omezení vlastnictví do čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze považovat § 1038 za nadbytečný. „*Jde jen o připomínku ústavního pravidla, přičemž bližší výklad je třeba hledat u jednotlivých zákonů, na jejichž základě k vyvlastnění nebo k omezení dochází*“ (viz komentář k § 1038 a § 1039 ve SPÁČIL, J., a kol. *Občanský*

zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021). Vzájemná provázanost těchto zákonných ustanovení a čl. 11 odst. 4 Listiny plyne i z judikatury v občanskoprávních věcech (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 28 Cdo 349/2017). Krajský soud se proto v napadeném rozsudku žalobní námitkou správně a logicky zabýval ve světle ustanovení zákona o vyvlastnění. Takový postup ani stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňuje. Naopak přejal tento právní náhled krajského soudu a v kasační stížnosti již výslovně namítá nesprávné posouzení podmínek zákona o vyvlastnění (byť obsahově námitka stále spočívá v tvrzení, že stavbu lze vést jinudy).

[16] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení samotného závěru krajského soudu, podle kterého se v řízení o vyvlastnění nelze zabývat tím, zda by nebylo možné vést trasu stavby jinudy (tak, aby méně zasahovala do práv stěžovatele). Na tomto místě je třeba předeslat, že předmětem přezkumu v tomto řízení jsou výlučně otázky spjaté s vyvlastňovacím řízením, resp. z něj vzešlým rozhodnutím o vyvlastnění. Byť je územní rozhodnutí ze zákona podkladem žádosti o vyvlastnění [§ 3 písm. b) zákona o vyvlastnění], Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby se nyní vyjadřoval ke správnosti závěrů učiněných správními orgány v rámci územního řízení. Jestliže se závěry správního orgánu učiněnými v rámci územního řízení stěžovatel nesouhlasil, měl možnost se proti nim samostatně bránit opravnými prostředky a následně před správními soudy.

[17] Z hlediska rozhodných skutkových okolností je třeba poukázat na to, že podle územního rozhodnutí založeného ve správním spisu stěžovatel v územním řízení požadoval, aby bylo vodovodní potrubí vedeno jinou trasou (konkrétně „*nad obcí namísto stažení do obce*“ nebo „*pod korytem řeky*“). V rámci vyvlastňovacího řízení stěžovatel výslovně uplatnil konkrétní argumentaci požadující vedení vodovodu v jiné trase až v odvolání. V něm uvedl, že vyvlastniteli (osobě zúčastněné na řízení) navrhoval, aby vodovod vedl korytem řeky Malše, neboť tímto způsobem má být veden i o několik stovek metrů dále. V předchozím průběhu vyvlastňovacího řízení v této souvislosti toliko obecně popisoval předchozí jednání s osobou zúčastněnou (viz jeho reakce z 5. 6. 2019 na oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení), namítl podjatost úředních osob (viz dopis z 16. 7. 2019). V podání výslovně označeném jako „námitky proti vyvlastnění“ (viz dopis z 23. 10. 2019) pak poukázal toliko na propojení starosty obce Doudleby s osobou zúčastněnou na řízení a na související tvrzené porušení zákona o střetu zájmů, nesouhlasil s postupem při vyhotovení znaleckého posudku ani výši jednorázové náhrady dle tohoto posudku a ohradil se i proti doručování některých písemností v daném řízení na adresu jeho již zesnulého otce. Při ústním jednání před správním orgánem I. stupně pak již pouze poukázal na tzv. systémovou podjatost s tím, že statutární město České Budějovice je členem osoby zúčastnění na řízení (viz protokol z ústního jednání z 23. 10. 2019).

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku vyšel v této souvislosti z judikatury zdejšího soudu poskytující oporu pro jeho závěr, že v rámci vyvlastňovacího řízení není prostor pro posuzování, zda existují alternativní varianty řešení stavebního záměru a pokud měl vlastník pozemků (zde stěžovatel) námitky vůči trase stavby, měl je uplatnit v územním řízení (viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, čj. 1 As 361/2016-75, odst. 34, proti němuž směřující ústavní stížnost Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 16. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 4/18, jako zjevně neopodstatněnou). Lze dodat, že stejný závěr plyne též

pokračování

z rozsudků NSS ze dne 29. 8. 2017, čj. 8 As 187/2016-51, a ze dne 11. 8. 2021, čj. 2 As 317/2020-41. Vedle toho se krajský soud opřel také o odbornou literaturu zastávající shodný právní názor (srov. komentář k § 3 v HANÁK, J., a kol. *Zákon o vyvlastnění. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020). V tomto směru proto krajskému soudu nelze nic vytknout.

[19] K výše uvedenému je třeba nicméně dodat, že Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že shora citované závěry byly v jeho judikatuře již také modifikovány v tom smyslu, že je třeba se i v rámci vyvlastňovacího řízení zabývat požadavkem vlastníka pozemků na alternativní vedení trasy (stavby), jestliže je jeho požadavek dostatečně konkrétně zdůvodněn, resp. existence dalších možných alternativ plyne z předložené projektové dokumentace (viz rozsudky NSS ze dne 8. 10. 2020, čj. 6 As 171/2020-66, č. 4118/2021 Sb. NSS, a ze dne 24. 11. 2021, čj. 10 As 365/2021-94). V daných věcech se nicméně jednalo o „*poměrně neobvyklou skutkovou situaci*“. Jak v posledně zmiňovaném rozsudku zdejší soud dále výslovně vysvětlil, „*nešlo tu ... o to, že by žalobci (aby se vyhnuli vyvlastnění) přišli s laickým tvrzením, podle něž by obchvat mohl vést jinudy – jedno kudy, ale v každém případě mimo jejich pozemky. Naopak žalobci poukazovali na to, že tu byla zpracována variantní projektová dokumentace s odlišným vedením trasy obchvatu, a to nikoli z jejich popudu, ale z podnětu vyvlastnitelů*“. K tomu, aby však kasační soud v nynější věci mohl vůbec uvažovat o aplikaci takových závěrů modifikujících judikaturu, z níž vyšel v nyní projednávané věci krajský soud, bylo by nutné nejen to, aby uplatněné námitky ve vyvlastňovacím řízení byly dostatečně konkrétní a kvalifikované, ale současně aby takové námitky proti trase stavby vlastník pozemku vznesl v rámci koncentrační lhůty stanovené v § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění (viz rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2021, čj. 7 As 70/2021-29). Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel ve vyvlastňovacím řízení uplatnil konkrétní námitku proti trase vodovodu až v odvolání, přičemž se navíc spíše jednalo o reprodukci návrhu stěžovatele, který ohledně jiného vedení předmětné stavby vyvlastniteli (osobě zúčastněné na řízení) předložil před zahájením vyvlastňovacího řízení. Za takové situace závěry plynoucí z výše uvedené judikatury (připouštějící za určitých podmínek relevanci námitky týkající se trasy liniové stavby ve vyvlastňovacím řízení) nemohou mít na závěry krajského soudu v nynější věci žádný vliv. Ani kasační námitka týkající se vztahu územního a vyvlastňovacího řízení tedy nemůže být důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žádná z uplatněných kasačních námitok není důvodná, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení osobě zúčastněné na řízení taková povinnost soudem uložena nebyla.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. ledna 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu